

Titel: Kapitel I.

Citation: "Kapitel I.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e44876.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel I.

Om Bevisers Førelse førend Hovedforhandlingen.

Det må vistnok erkjendes, at der bør være en Adgang til at få Beviser, som må antages ellers at ville mistes, optagne, medens Tid er. De tyske Proceslove indeholde også Regler sigtende hertil; i den franske Code de procédure findes ingen udtrykkelige Bestemmelser derom, og i sammes Kilde, Ordonantsen af 1667, var endog cnquête d'examen à future udtrykkelig forbudt på Grund af de Misbrug, som dreves med samme. Men den Omstændighed, at dette Forbud ikke er optaget i Code de procédure, har man i den nyere franske Praxis fortolket således, at Forbudet er hævet, i og at Bevisførelse à futur ikke længere er udelukket. I Rhinlandene har man derimod fulgt en modsat Opfattelse. Men Civilprocesloven for det tyske Rige har optaget de sædvanlige Regler om denne Art af Bevisførelse, jfr, §§ 447—455, Motiverne til Lovudkastet S. 289 ff. Efter nærværende Udkast ville de Betænkeligheder, som i Frankrig gjordes gjældende imod anticiperet Bevisførelse, iøvrigt aldeles ikke komme frem; thi Udkastets Bevisssystem medfører ganske naturligt, at det på slig extraordinær Måde optagne Bevis udenfor de Tilfælde, i hvilke Udkastets almindelige Regler hjemle en Afvigelse fra Umiddelbarhedsgrundsætningen, aldeles ikke må benyttes, når det på den Tid, Hovedforhandlingen foregår, er muligt at føre Vidnerne eller optage Syn og skjøn på sædvanlig Måde, jfr. § 380 2 det Stykke. Der er således ingen Fare for, at Parterne skulde søge at tilsnige sig slige Beviser, uden at nogen virkelig Nødvendighed er tilstede; thi de ville dog ikke derved kunne opnå Noget, men tværtimod kun spille de Penge, som i så Henseende ere anvendte.

Adgang til anticiperet Bevisførelse må gives med Hensyn til Vidner og med Hensyn til Syn og skjøn. Derimod er der ingen Grund til at indrette en anticiperet Dokumentproduktion, og om en anticiperet Parts Ed kan der heller ikke være Tale, da dette Retsmiddel kun er subsidiært og i Reglen først benyttes, når Bevisførelsens Udfald viser, at man må gribe dertil.

Nærværende Kapitel omhandler al Bevisførelse, som ikke foregår under Sagens sædvanlige Gang eller med andre Ord under Hovedforhandlingen, altså både den Bevisførelse, som finder Sted længere eller kortere Tid, førend Sag er anlagt, og den, som finder Sted efter Sags Anlæg, men førend Hovedforhandlingen. Denne Adskillelse er af Betydning med Hensyn til Spørgsmålet om, af hvilken Ret Bevisførelsen skal tilstedes m. v., jfr. § 37 4. Betingelsen er naturligvis, at der er Fare for, at en Opsættelse kunde forspilde Beviset, enten på Grund af Vidnets Sygdom eller Bortrejse, eller fordi Forretningens Gjenstand er udsat for Forandring eller af lignende Grunde (§ 373), og Retten har, forinden Bevisførelsen tilstedes, at anstille en summarisk Undersøgelse herom. Tages Andragendet om Bcivfets Førelse til Følge, har vedkommende Ret at foretage de fornødne Skridt til at fremme Sagen, altså navnlig udstede Indkaldelse til Vidnerne eller afgive Udmeldelsesdekret af Syns- og Skjønsmænd. Det er herved at bemærke, at det hele Instituts Formål nødvendigvis kræver, at Retten kan afkorte Varslerne det mest mulige. Når der er Tid dertil, bør Modparten tilkaldes ved Bevisoptagelsen; men selv om dette ikke kan ske, f. Ex. fordi han boer langt borte eller er fraværende, bør der dog gøres, hvad der er muligt, for at varetage hans Tarv, og det er derfor i § 378 bestemt, at Netten i så Fald skal beordre en i Kredsen boende Sagfører til at møde for ham. Det Salær, der herfor tilkommer Sagføreren, bliver da at udrede af den Part, som har begjært den særegne Vidneførelse eller Syns- og skjønnsforretning. Selve Bevisførelsen foregår såmeget som muligt, efter de almindelige Regler; Parterne kunne altså frit ad-

spørge Vidner og Synsmænd, Vidnerne ere under de almindelige Betingelser i § 202, jfr. §§ 203 og 351, pligtige at rejse, Synsog skjønsmænd ligeledes, jfr. § 225. Kun følger det af sig selv, at Bevisførelsens Resultat må sixeres i Skrift for i sin Tid at kunne benyttes. Forsåvidt har Forholdet Lighed med de Tilfælde, hvor Vidner ikke afhøres under Hovedforhandlingen, men ved en Underret, jfr. §§ 203 og 224.

Endnu bemærkes, at det er fundet naturligt også at give Forskrifterne i dette Kapitel Anvendelse på Førelsen af Beviser til Brug i Retssager, som ere anlagte eller skulle anlægges i Udlandet, kun med den af Bestemmelsen i § 144 2det Stykke følgende Lempelse, at de i Henhold til denne Bestemmelse beskikkede Sagførere træde i Parternes Sted, når Bevisførelsen foretages efter Begjæring af udenlandsk Myndighed.